וו.באז'דייב
איורים – מ. מייופיס
שלושה כפריים

חיו פעם שלושה חברים: אלן-פלן מזאלן, סאמון-גאלה מלוקובה, קוקה מרדינה. כולם צעירים, מוצלחים, ממש מבחר! טובים כולם, נבונים, צנועים! אף אחד לא מדבר על עצמו אלא רק על האחר.

"לפתור חידה לא ניתנת לפתרון יכול רק אחד בכל העולם – אלן-פלן מזאלן! הוא השמן שבינינו, אבל ראש חכם. תהיו בטוחים כי אני אומר לכם זאת, אני, קוקה מרדינה!"

"תאמינו לקוקה! אני אלן-פלן מזאלן, רק מתחיל לחשוב, וקוקה רץ כבר לפני כולם, למרות שהוא קטן. אצלו הרגליים רצות מעצמן והידיים עושות כל מעשה! כזה הוא!"

"ועלי, מי עלי יספר?" שואל סאמון-גאלה מלוקובה.

עליו אספר בעצמי: הוא גבוה משלושתם, הוא רואה טוב יותר מה אפשר ומה אסור, לאן ללכת ולאן לא ללכת, מה לאכול ומה לזרוק. הוא המוביל, נותן דוגמה, ואם צריך לברוח – אל תדאגו, הוא ימלט ראשון. ולא בגלל פחד, לא! הוא אמיץ שבאמיצים כמו האחרים, אלא רק כדי שהאחרים יבינו שצריך להינצל!

במילה אחת, התאספה חבורה – קשה למצוא טובה יותר: ראש חכם מאוד – אלן-פלן מזאלן. זאטוט, אבל מהיר תנועה – קוקה מרדינה. והחשוב ביותר ביניהם, זהירות בעצמה, ראיה מראש! – סאמון-גאלה מלוקובה.

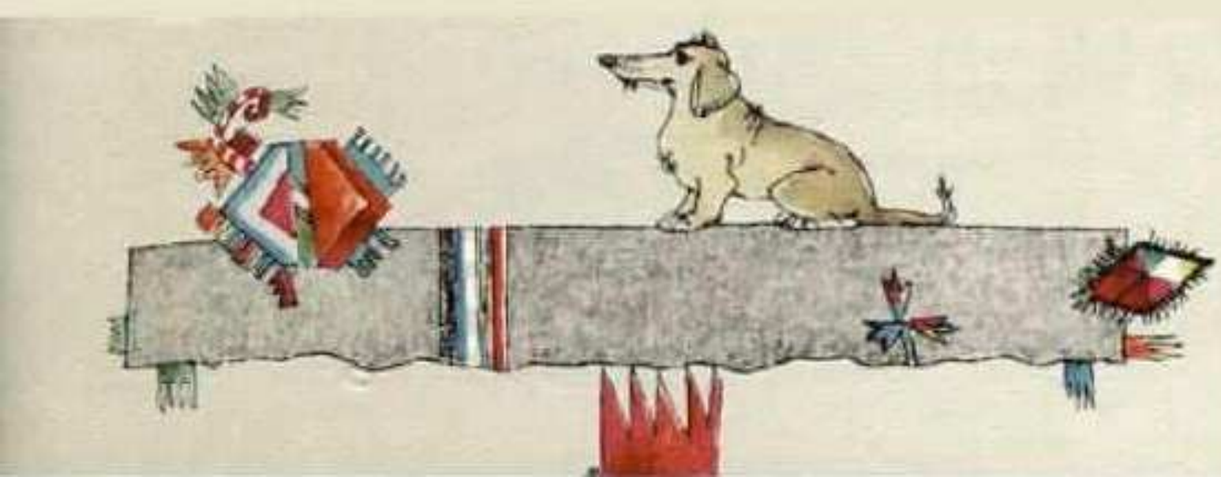

הנה הם באים. ומי בראש? מובן, קוקה מרדינה. באמצע אלן-פלן מזאלן. והאחרון סאמון-גאלה מלוקובה, הוא רואה את הכל מאחור. הוא נותן עצות, מכוון את האחרים, חושב עבור כולם.
הם הולכים לבצע מעשים בלתי רגילים, לכבוש את העולם, להוכיח את עצמם.
הם הולכים והולכים ופתאום רואים - גדר. אז איך לא להציץ ולראות מה קורה שם, אחרי הגדר?
ושם, בגן שלו, בין פרחים ותחת עץ ישן דיין-קאדי, וכלל לא מרגיש איך אווז מורט את זקנו כאילו זה עשב טעים.
"להעיר אותו או לא להעיר?" חשב המוח הגדול אלן-פלן מזאלן.
אבל עד שפתר את השאלה האווז משך כל כך חזק בזקן שהקאדי התעורר ו"צאפ" תפס את האווז.
"נפלת לידי, שודד! עוד מעט כבר לא תחיה!" קרא הקאדי ורצה כבר להוריד לאווז את ראשו, כשאלן-פלן מזאלן החכם התערב במעשה.

"איך יתכן שהשופט שנותן את פסק הדין גם יעסוק בביצוע שלו?" אמר.
"אז מה לעשות?" ענה הקאדי "הרי לאווז השודד, שבמקום לצבוט עשבים צבט את הזקן שלי, מגיע למות!"
"מזלו של הקאדי שאנו, הגיבורים, אנו החכמים, הופענו בזמן!" אמר אלן-פלן מזאלן.
"תן אותו לנו" קרא קוקה מרדינה.
"לנו, רק לנו" הוסיף סאמון-גאלה מלוקובה "מי שזה לא יהיה, אבל אותנו בוודאי לא צריך ללמד איך לנהוג עם העבריין! ורק אל תשכח לספר עלינו בכל הסביבה."
"טוב" אמר הקאדי "קחו אותו. אבל תגמרו אתו מהר."
הגיבורים שלנו לקחו את האווז, התרחקו והתחילו לדון בגורלו.

"לחתוך לו את ראשו" אמר בהיסוס קוקה מרדינה "חבל. הרי זו ציפור חיה!"
"וגם דם יישפך" אמר הבחור המוצלח סאמון-גאלה מלוקובה "ברר! אני שונא מראה של דם! אחר כך עוד אחלום על כך בלילות."
"נכון!" אמר החכם אלן-פלן מזאלן "לחתוך ראש לאווז חסר אונים? מילא, אילו היה זה אריה או איזו מפלצת, אז זה דבר אחר. אז מוטב שנזרוק אותו לברכה! שם הוא יטבע!"
גיבורנו שמחו. מי מלבד אלן-פלן מזאלן יכול היה להמציא פתרון כזה?
הם רצו לברכה הקרובה, הניפו את האווז ו"הופ" זרקו למים!..
והאווז...
"גע-גע-גע" צווח האווז, קיפל את הכנפיים ובשקט גמור התחיל לשחות במים כמו סירה!
"לאן? לאן?" קראו ביחד היוצלחים הצעירים שעמדו על החוף. "רצינו להטביע אותך!" הם נכנסו אחריו למים. קוקה מרדינה כמובן ראשון, אלן-פלן מזאלן החכם באמצע וסאמון-גאלה מלוקובה לכל מקרה בסוף, קרוב לחוף, כי אולי יהיה בור כלשהו בקרקעית או מקום עמוק? כך טוב יותר!
והאווז? תארו לעצמכם, האווז לא רצה להישמע להם ושחה.
יותר כבר לא ראו אותו.
"אין דבר" אמר החכם אלן-פלן מזאלן "עשינו הכל, שחררנו את הקאדי מהאווז, והטבענו את האווז כך שהוא נשאר חי! מי יכול היה לעשות טוב יותר? אף אחד. רק אנחנו."

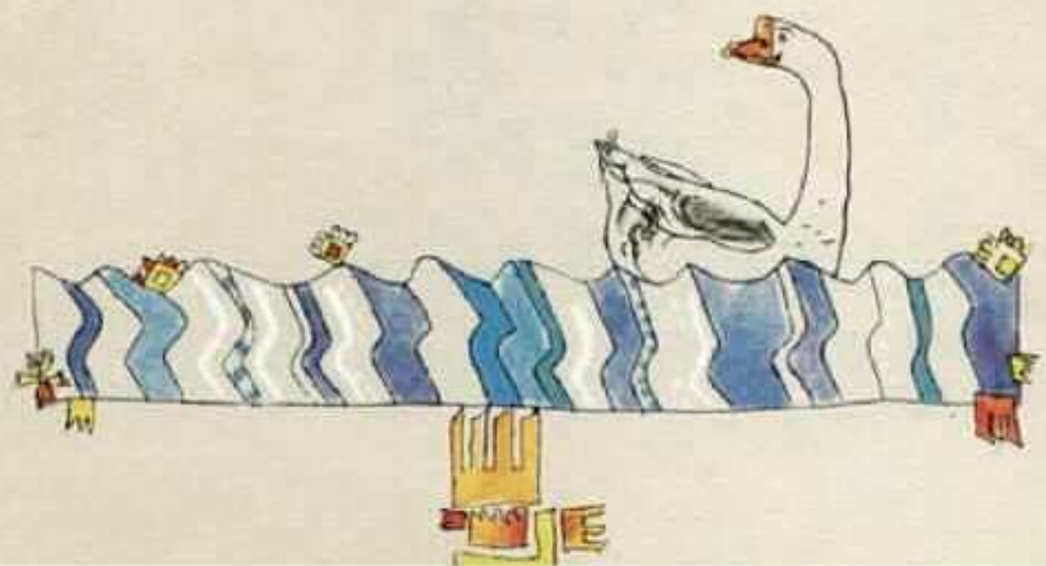

והם הלכו הלאה מרוצים מאוד. הלכו, הלכו ואז ראו שבדרך מונח דבר מה. הם לא הכירו אבטיח.
"מה זה יכול להיות?" התפלא קוקה מרדינה.
"בזהירות!" קרא סאמון-גאלה מלוקובה "כנראה הייתה כאן מלחמה. וזה פגז תותח. עוד מעט עלול להתפוצץ."
אך החכם אלן-פלן מזאלן לא חשב הרבה זמן, הרי הוא היה החכם שבחכמים ומיד פתר את החידה.
"זו ביצה!" אמר "והטיל אותה גמל. ראו כמה היא גדולה. היה לנו מזל גדול. עכשיו נתפרסם בכל הסביבה! תקשיבו היטב מה אומר לכם: נשב עליה עד שגמל תינוק יצא ממנה! דבר כזה עוד איש לא ביצע."
נאמר - נעשה. הצעירים המוצלחים בחרו תלולית מתאימה. סאמון-גאלה מלוקובה התיישב על האבטיח. האבטיח הכבד חורק תחתיו, והצעירים מחכים שגמל תינוק יתחיל לצאת.
"הנה, שומעים? זה הגמל רוקע ברגליים! רוצה לשבור את הקליפה!" קוקה מרדינה מנחש בחוסר סבלנות. כדי לעזור או לתקן דבר מה דחף אותו,

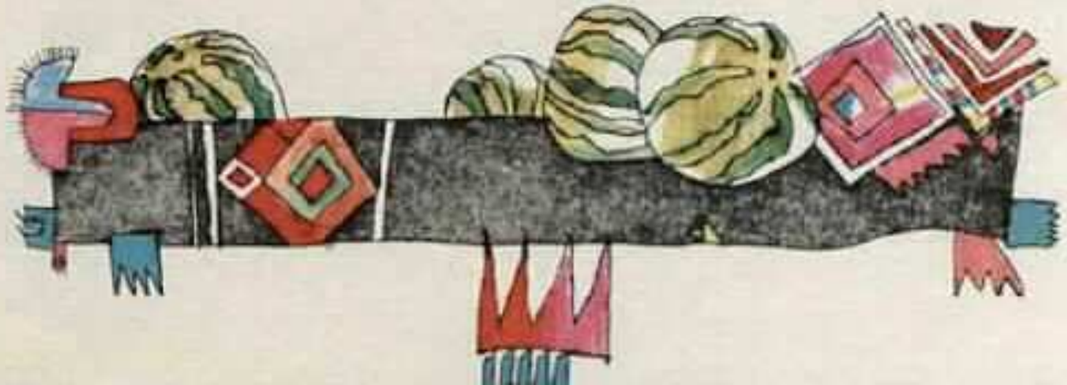

והאבטיח התגלגל מהתלולית.
הצעירים ניסו לרדוף אחריו, רצו להחזיק אותו, אבל איפה..
האבטיח התגלגל וניכנס לסבך של אטד.
יום חם היה, השמש חיממה וצרבה מאוד, ובצל הסבך הסתתר ונמנם ארנב ארוך אוזניים. כשהאבטיח ניכנס לסבך הארנב התעורר, נבהל וקפץ מהאטד וברח מהר יותר מהרוח!
"תפסו אותו! תחזיקו אותו!" קראו הצעירים המוצלחים.
אך איך תתפוס ארנב! בקושי ראו אותו. נעלם מעיניהם.
"כפוי טובה!" קרא קוקה מרדינה המתנשם. אנחנו דגרנו אותו.."
"והוא אפילו תודה לא אמר!" קרא סאמון-גאלה מלוקובה הנעלב.
"אין דבר, חברים" ניחם אותם אלן-פלן מזאלן "על תרומות ומעשים טובים אנשים לא אומרים תודה, אך גיבורים זוכים לתהילה...החשוב שהגמל הקטן בקע מהביצה! ועוד עם אוזניים ארוכות כאלה! ואיך הוא, רק יצא לעולם, וכבר רץ ודילג! דבר מופלא! איזה רץ הוא יהיה כשיגדל!"
הדברים האלה הרגיעו ושמחו את כולם והם המשיכו ללכת.

הלכו, הלכו עד שהגיע ערב. ירח עלה לשמיים.
"הנה" אמר אלן-פלן מזאלן, זה הנבון בין החכמים והחכם בין הנבונים "עכשיו אנו יכולים להתפרסם לכל הזמנים! רק צריך להוריד את הירח מהשמיים, והוא יאיר לאנשים כמו פנס גדול ומפואר."
"ועננים או ערפל לא יוכלו להסתיר אותו ולהחשיך את הארץ!" הוסיף סאמון-גאלה מלוקובה.
"תראו" קרא קוקה מרדינה "כאן, לצד הדרך עומד בית מלאכה לחביות! כמה טוב שהכינו כל כך הרבה חביות. נעמיד חביות זו על זו, כמו סולם, והירח בידינו!"
מיד ניגשו לעבודה. חבית על חבית. חבית על חבית!
"טוב, אני הראשון" קרא קוקה מרדינה. ומיד התחיל לעלות על החביות.
"ואני האמצעי!" אמר אלן-פלן מזאלן "אני הרי הכי כבד משלושתנו. אני יציב!"
"ואני הגבוה ביותר! אוכל להגיש לכם חביות מלמטה" הסכים סאמון-גאלה מלוקובה "את הירח תוכלו לזרק לי ישר לתוך הידיים!"
אומרים - עושים! חבית על חבית, חבית על חבית!
"עוד אחת! עוד אחת! תנו עוד אחת!" דרבן קוקה מרדינה את חבריו מלמעלה "רק מרחק קטן נשאר! עוד מעט ואתפוס אותו. עוד חבית אחת ועוד אחת והירח בידינו!"
"אבל אין יותר חביות!" בצער עמוק אמר סאמון-גאלה מלוקובה "תחשבו רק, חסרה רק חבית אחת כדי להוריד את הירח מהשמיים!"

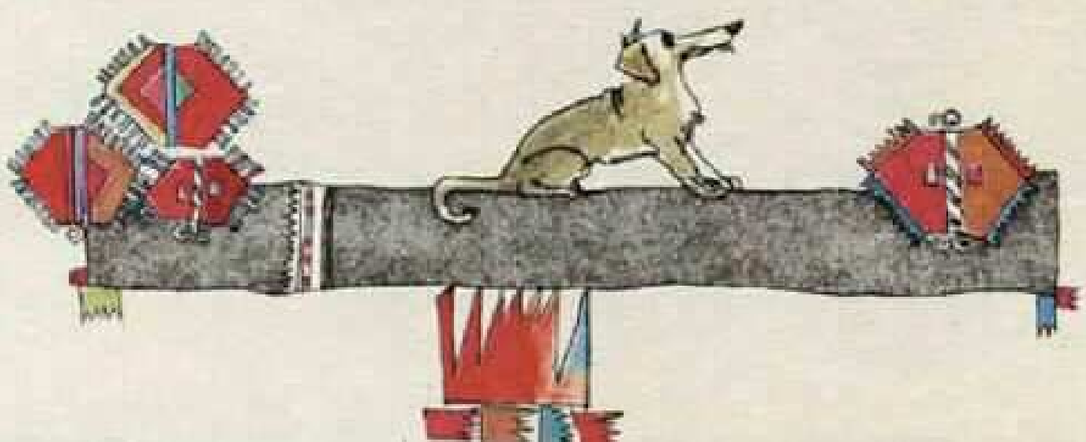

בסוף האבק שקע.
החביות השבורות והריקות התפזרו. הצעירים המוצלחים שלנו יצאו מבין השברים, הביטו לצדדים ונאלמו דום.
תאמינו אם תרצו או אל תאמינו, אבל מאחוריהם, בתוך הברכה, שכב... הירח. כן, כן! ירח עגול, צהוב, זורח.
"אמרתי שתפסתי אותו!" קרא קוקה הקטן מרדינה.
"ואני לא סתם הגשתי לכם חבית אחרי חבית!" התפאר סאמון-גאלה מלוקובה.
"אם כבר רעיון חכם אחד בא לראשי, הרי השני, בלי לעצור, בא מיד אחריו!" אמר אלן-פלן מזאלן "שמעו ותקשיבו. עבודתנו לא הייתה לשווא. הירח נפל לברכה. אנו נשאב את המים והוא, הקטן, יישאר על הקרקעית כמו על צלחת!"
אם אלן-פלן מזאלן אמר, לא צריך לומר שנית. החברים עלו על המזח, הסתכלו סביב וראו שלא רחוק משם מונחים דליים ריקים. בדיוק מה שנחוץ. הם לקחו אותם והתחילו לשאוב מים. יצאו עם דליים מלאים לחוף ושם ראו שדה כרוב. כדי שהמים לא ילכו לאבוד התחילו להשקות את הכרוב. נשאו מים ושפכו, נשאו - שפכו.

"תרגעו!" אמר החכם אלן-פלן מזאלן כשהוא מביט לצדדים "אין יותר חביות, אבל אני לא כל אחד, ואמצא מוצא מהמצב! ניקח את החבית התחתונה, כי היא כבר לא משמשת לשום דבר, ונשים אותה למעלה!" והוא תפס את החבית הראשונה אבל.. תוך הדיבור הזה, או נכון יותר תוך המעשה הזה, כל המבנה התמוטט והצעירים המוצלחים נפלו כולם על הארץ.
החביות התפזרו ורעשו כמו רעידת האדמה, וקוקה מרדינה ואלן-פלן מזאלן מצאו את עצמם על האדמה, בין השברים.
"ואני תפסתי כבר את הירח בשוליים!" קרא בצער ויללה קוקה מרדינה שנתקע בחבית כך שרק רגליו בלטו ממנה.
"תצילו! תצילו!" קרא לשווא אלן-פלן מזאלן החכם. הרי רק הוא הבין מה קורה להם "תצילו! תעזרו!" חזר שוב ושוב "אחרת שברי הירח יפלו מהשמיים ויקברו אותנו תחתם!"

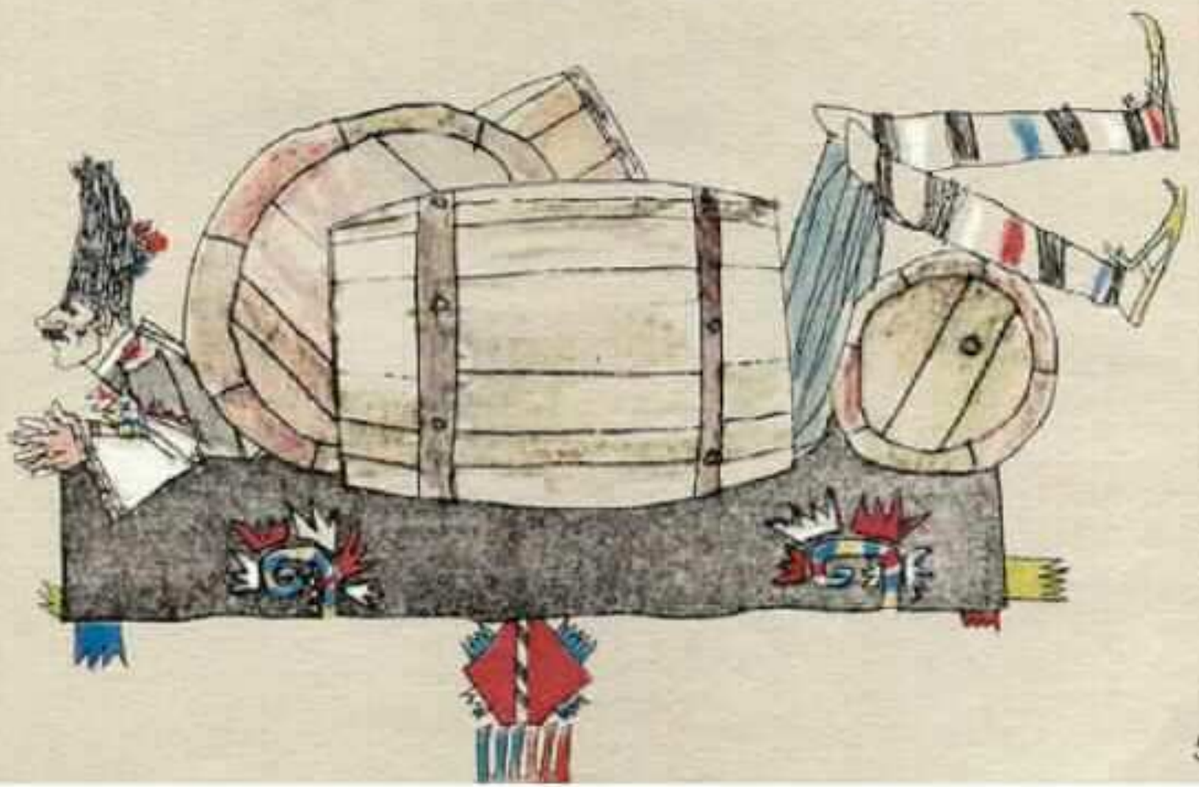

כל הלילה סחבו מים, כל הלילה השקו. את הכרוב השקו, את הגן ועוד ירקות.
כל הלילה עמלו אלן-פלן מזאלן, סאמון-גאלה מלוקובה וקוקה מרדינה.
השתדלו, התאמצו, מהר, מהר, מהר כדי לשאוב את המים מהברכה, כדי שהירח ישכב על הקרקעית כמו על צלחת.

הם עבדו קשה ולא חסכו ידיים. קדימה-אחורה, קדימה-אחורה. בדליים.
לכאן עם מלאים, חזרה עם ריקים!
עבדו, עבדו, אך המים לא פוחתים, הברכה לא מתייבשת, הירח לא נשכב על הקרקעית כמו על צלחת.
הם רצים עוד יותר מהר, נושמים, מצלצלים בדליים.
"עוד קצת, עוד מעט והירח על הצלחת!" מבטיח סאמון-גאלה מלוקובה.
"לא סתם תפסתי אותו, כמעט החזקתי בידיים!" אומר קוקה מרדינה.

"זה תמיד כך, בהתחלה לא רואים כלום ורק לקראת הסוף - פתאום יש תוצאה!" מנחם אותם אלן-פלן מזאלן "תמשיכו, חברים, עוד קצת. עכשיו או לעולם לא!"

הו, כמה שהם צלצלו בדליים! איך סחבו וסחבו!

רצו, רצו, עד שנפלו מרוב העייפות על השביל ליד הכרוב, ונרדמו שלושתם ביחד, בשורה.

ישנים גיבורנו ולא רואים, ישנים גיבורנו ולא שומעים, שכבר השמש עלתה, שאנשים סביבם התאספו – רואים, מתפלאים, שמחים:

"הנה גיבורים, הנה צעירים! עבדו יפה, כל העולם רואה ומתפלא! השקו את הגן. והכרוב! הכרוב צומח ממש בעיניים! איך להודות להם לצעירים האלה? הבה ונזמין אותם ונכבד אותם כמו שצריך. על טוב לבם, על הדאגה, על העבודה היפה!"

התעוררו שלושת הצעירים, שלושה המוצלחים ומשתוממים: לפניהם מפה ועליה כיבוד - כמה שלא תאכל ועוד לאחרים יישאר, אפילו תזמין אורחים! הם מסתכלים ומתפלאים - מה פירוש הדבר?

עד שאלן-פלן מזאלן, כי הוא היה החכם בין הנבונים והנבון בין החכמים, אמר:

"עכשיו הבנתי, חברים, וגם אתם חייבים להבין, שהכיבוד הזה קיבלנו לא לכן שניסינו את הירח להוריד מהשמיים ולהוציא מהברכה. אלא כי השקינו טוב את הכרוב! מתברר שהמעשה הטוב הוא לא זה שבו תפתיעו את בני האדם, אלא המעשה שנחוץ לבני אדם."